

Історія залізничного транспорту України знайшла своє відображення у колекціях Музею історії Південної залізниці (1967 р.), Музею історії Придніпровської залізниці (1968 р.), Музею історії і розвитку Донецької залізниці (2000 р.), Музею історії Львівської залізниці (2001 р.), Музею історії та залізничного транспорту Південної залізниці (2014 р.). Музейні експозиції представляють не лише натуральні зразки залізничної техніки, але й фотографії, альбоми, документи особового характеру, креслення, прилади та інструменти, макети рухомого складу, годинники, залізничні квитки, нагороди, формений одяг, знаки відзнаки та атрибутику працівників залізничного транспорту.

У межах курсу «Історія залізничного транспорту» викладачі кафедри історії щороку організують екскурсії до залізничних музеїв Харкова. Відвідування музеїв приурочене до тематичних лекцій з історії виникнення залізниць, ролі залізничного транспорту у роки Великої Вітчизняної війни, ювілейних подій в історії галузі. Студенти ознайомлюються з біографіями видатних діячів залізничного транспорту, вивчають особливості кожного історичного періоду в історії розвитку залізничного транспорту. З експозиціями інших музеїв є можливість віртуального ознайомлення через Інтернет.

Актуальним у контексті збереження залізничних традицій в Українській державній академії залізничного транспорту, вивченні та популяризації історії залізничної освіти в Україні є створення Музею історії ХІІТ – УкрДАЗТ, на базі якого можна було б організувати наукові дослідження з історії академії.

Отже, цілеспрямоване вивчення музейних експозицій формує у студентів високий рівень професійної компетентності, професіоналізм та галузевий патріотизм.

А.І. Кривий

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ТЕСТОВОГО КОНТРОЛЮ ЗНАНЬ СТУДЕНТІВ

У зв'язку із включенням української вищої школи в Болонський процес актуальними стали питання незалежного оцінювання знань студентів. Пошуки форм та засобів такого оцінювання є важливим аспектом діяльності вишів у цілому, та кожного викладача зокрема.

Значне місце серед цих форм і засобів посідає тестовий контроль. Практика проведення тестового контролю знань студентів при вивченні ними філософських дисциплін дала змогу виявити як позитивні, так і негативні сторони такого виду контролю. До першого належать: об'єктивність, швидкість, можливість за короткий час охопити велику

кількість студентів, зменшити будь-які зовнішні впливи на формування оцінки та ін.

Водночас практика показує, що намагання контроль тестових знань студентів абсолютизувати, представити його головним, а то і єдиним, не має під собою ніякого підґрунтя. Такий висновок пояснюється такими факторами: по-перше, тестовий контроль потребує рівня формалізації, а наукове знання, особливо гуманітарне, далеко не завжди підлягає формалізації; по-друге, гуманітарні дисципліни у своїй основі носять світоглядний характер, що реалізувати через тест не можливо; по-третє, філософські дисципліни вчать передусім не мисленню, а накопиченню фактичного матеріалу. Оцінювати вміння мислити, аналізувати через тести надзвичайно складно, тому що тести фіксують не процес, а знання певної інформації, що важливо швидше як засіб, а не мету навчання.

Можна приводити й інші аргументи як за, так і проти. Але наведеного вище досить, щоб не впасти в ейфорію з приводу тестування. Потрібно розуміти, що тестовий контроль знань студентів важливий засіб об'єктивного контролю знань, але не єдиний, і не абсолютний. А це означає, що оцінювати знання студентів лише через тестування було б помилкою.

Тестовий контроль повинен посісти певне місце серед інших форм і засобів контролю. І лише в цьому випадку буде ефективним. Абсолютизація цього виду контролю знань швидше нашкодить, ніж принесе користь навчальному процесу.

О.О. Кушнір

МЕДІАОСВІТА ЯК ЗАСІБ ІСНУВАННЯ ЛЮДЕЙ У СУЧАСНИХ ІНФОРМАЦІЙНИХ УМОВАХ

У наш час кількість інформації, яку щоденно отримує і має обробляти кожна людина, невпинно зростає. Щоб не «відставати від часу», необхідно мати навички зі швидкого сприйняття інформації, вичленовування найголовніших моментів, саме тієї інформації, яка справді потрібна, відстеження тих аспектів, які можуть містити неправдиву інформацію чи елементи маніпулятивного впливу на свідомість чи підсвідомість. Отриманню саме таких навичок сприяє навчальний курс «медіаосвіта». Недарма медіаосвіта проголошена ЮНЕСКО одним із пріоритетних напрямів у педагогіці XXI століття. Ця наука втілює принципи гуманізації освіти, сприяє підвищенню інтелектуального, культурного, духовного, морального рівня майбутнього фахівця.

Сучасні медійні засоби часто не дуже правдиво віддзеркалюють події, що відбуваються, свідомо маніпулюючи свідомістю людей, формуючи упереджене ставлення до певних особистостей, політичних та